

BEROEPS- BELANGEN

VERGUNNING TOT WERKEN MET RÖNTGENTOESTEL EN RADIUM OF RADIO-ACTIEVE STOFFEN.

De Minister van Sociale Zaken brengt het navolgende ter kennis van belanghebbenden:

Met het oog op het spoedig in werking treden der Röntgenstralenwet van 9 Juli 1931, Staatsblad No. 299, en het daarbij behorende Koninklijk besluit van 31 Maart 1933, Staatsblad No. 130, wordt dengenen, die een Röntgentoestel in hun bezit hebben, hetzij voor diagnostische of voor therapeutische of technische doeleinden, alsmede dengenen, die radium of radioactieve stoffen gebruiken, verzocht, ten spoedigste aan het Departement van Sociale Zaken, Afd. Volksgezondheid, aan te vragen een formulier tot het verkrijgen van vergunning voor het werken met bovenbedoelde toestellen en stoffen.

Een spoedige terugzending der ingevulde formulieren is dienstig, teneinde vertraging in het verlenen der vergunning te voorkomen.

Tot nader onderricht diene, dat bij het niet voldoen aan de in bovenbedoeld besluit aangegeven eischen in geen geval vergunning zal worden verleend, indien niet de gevaren, aan de straling verbonden, zijn opgeheven.

Wat de gevaren betreft, die aan de hoogspanningen zijn verbonden, hierover kan van geval tot geval door de commissie worden beslist, terwijl na het in werking treden der wet een tijd van 6 maanden toegestaan wordt, teneinde de noodige veranderingen aan te brengen. Nieuw aan te schaffen toestellen moeten direct aan alle eischen van het besluit voldoen.

Bij de Rijksuitgeverij is verkrijgbaar, tegen f 0.75, de „Handleiding inzake bescherming van Röntgentoestellen,” door Ir. A. H. O. W. de Bats.

Ned. Stscrt. van Donderdag 31 Mei 1934, No. 103.

UITSpraak INZAKE EEN klacht OVER EEN
ONCOLLEGIALE HANDELING.

Het *College*, bedoeld in artikel 24 laatste alinea van de Statuten der Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde, betrekking hebbend op geschillen tusschen leden van verschillende afdelingen en — voor het behandelen van de na te noemen klacht — samengesteld uit den Voorzitter van de Afdeling D, den plaatsvervanger van den Voorzitter van de Afdeling E. en een lid van den *Raad van Beroep*.

Gezien een bij den Voorzitter der Afdeling E. op 18 Februari 1934 ingediende klacht tegen A., tandarts te H., lid der Maatschappij, door Z., tandarts te K., eveneens lid der Maatschappij, wegens:

„laster en het in gevaar brengen van diens goeden naam
„als practicus,”

zulks op grond van het door klager gestelde feit, dat genoemde A. op 22 September 1933 mevrouw C., tijdens haar vacantie verblijvende te S., heeft behandeld voor pijn aan een door klager op 25 Juli 1933 gevulde kies in de rechter-onderkaak, tijdens welke behandeling A. tegenover patiënte de vulling zou hebben gekwalificeerd als „schandelijk” en haar zou hebben geraden of zich te wenden tot het Medisch-Tuchtcollege en zich verder niet meer te laten behandelen door klager;

Gezien de briefwisseling tusschen klager en patiënte na de genoemde behandeling door A., waarin patiënte heeft medegedeeld, dat zij tezelfder tijd een ontsteking zou hebben gekregen ter plaatse van een door klager in dezelfde maand Juli verrichte extractie, waarvoor zij zes doktersvisites heeft nodig gehad; voorts, dat de behandelende tandarts haar zou hebben verzocht zijn naam niet te noemen, doch wanneer dit later noodig mocht blijken, hij dit zelf wel zou doen;

dat klager zelf patiënte het adres heeft gegeven van den Secretaris van het Medisch Tuchtcollege, tot wien zij zich voor het indienen van een klacht kon wenden;

dat patiënte, zich door klagers behandeling „benadeeld” achtend, op 13 December 1933 een klacht heeft ingediend bij het Medisch Tuchtcollege in het ressort, waarbinnen klager gevestigd is;

dat klager op 3 Februari 1934 tengevolge van deze klacht kennis kreeg van den door patiënte verzwegen naam van den behandelenden tandarts;

dat klager op grond daarvan 5 Februari 1934 dien tandarts, zijnde genoemde A., schriftelijk om opheldering verzocht inzake de volgens patiënte gebezigde kwalificatie der behandeling;

dat klager op 13 Februari d.a.v. bij aangeteekend schrijven hem nogmaals heeft verzocht om antwoord;

dat klager op 17 Februari d.a.v. een brief ontving van den advocaat van A., waarin deze meldde, dat, hangende de behandeling van de klacht bij het Medisch Tuchtcollege te Amsterdam, zijn cliënt zich niet gerechtigd achtte eenige mededeeling aan klager te verstrekken;

gehoord ter Zitting op 19 April 1934 te 's Hertogenbosch beklaagde A. en klager;

alwaar beklaagde ontkende de uitdrukking „schandelijk” te hebben gebezigd en patiënte te hebben aangeraden zich tot het Medisch Tuchtcollege te wenden, zoomede het verzoek te hebben gedaan zijn naam niet te noemen;

Overwegende, dat uit beklaagde's mededeelingen ter zitting wel is gebleken, dat hij in het bijzijn van patiënte en haar echtgenoot telefonisch heeft gesproken met den secretaris van het Medisch Tuchtcollege, gevestigd in de plaats zijner inwoning, zulks naar aanleiding van zijn ongunstig oordeel over de behandeling van patiënte door klager;

Overwegende, dat beklaagde zijn ongunstig oordeel in hoofdzaak had gevormd na afloop van de door hem verrichte extractie, bij beschouwing van de caviteit, waaruit tengevolge van de extractie de vulling was losgebroken en hij verweekt tandbeen op den bodem der caviteit waarnam, zoomede overstaande vullingranden;

Overwegende, dat beklaagde tot extractie was overgegaan, niet omdat ernstige complicaties of sterke zwelling der omgeving zulks uit een algemeen gezondheidsoogpunt onverwijld noodig maakten, doch meer omdat, naar beklaagde zich meende te herinneren, patiënte verlangde om op die wijze van de hevige pijn bevrijd te worden;

Overwegende, dat beklaagde zijn openlijke afkeuring van de door hem gewraakte behandeling verklaarde uit het feit, dat hij op dat tijdstip geprikkeld was door onaangenaamheden in zijn praktijk, die hij niet kon nalaten aan dit geval te toetsen;

dat beklaagde klager's brief aan hem niet direct had beantwoord, omdat hij de kwestie niet zoo belangrijk vond, in ver-

band met een andere onaangename correspondentie te zelfder tijd;

Overwegende ten aanzien van de feiten:

dat beklagde tegenover patiënte van zijn afkeurend oordeel over de behandeling door klager op duidelijke wijze heeft doen blijken;

dat in verband daarmee beklagde in het bijzijn van patiënte en haar echtgenoot telefonisch heeft gesproken met den secretaris van het Medisch Tuchtcollege in de plaats zijner inwoning over inmenging van het Tuchtcollege bij slechte tandheelkundige behandeling;

dat de gevulde kies, waarvoor patiënte zich tot beklagde had gewend, wellicht zeer pijnlijk was, doch geen ernstige ontstekingsverschijnselen of belangrijke zwelling had veroorzaakt;

Overwegende,

dat bij conserveerende behandeling, die op behoud van de levende pulpa is gericht, niet in alle gevallen van gevorderde caries met zekerheid het vroeger of later optreden van eenigerlei complicatie van de zijde der pulpa kan worden voorkomen en dat het optreden daarvan niet een gevolg van nalatigheid of onachtzaamheid behoeft te zijn;

dat, zelfs al ware er aanleiding om een dusdanig verloopende behandeling, op grond van meerdere kenmerken, als gebrekkig af te keuren, het uit een oogpunt van beroepswaardigheid en goede collegiale opvatting geboden is om bij het uitspreken van een ongunstig oordeel de grootste gematigdheid te betrachten tegenover personen die tot objectieve beoordeeling niet in staat zijn;

dat het spreken in het bijzijn van een patiënt over inmenging van een officieel tuchtcollege zij het ook in algemeenen zin gelijk beklagde deed, in een geval als het onderhavige onverantwoordelijk moet worden geacht;

dat ter rechtvaardiging van een dusdanige handelwijze in uitzonderingsgevallen, op zijn minst genomen, volgens de bepaling der Tuchtwet, ernstige schade voor de persoon van den patiënt uit nalatigheid van een tandarts moet zijn voortgevloeid;

dat in het onderwerpelijke geval, volgens beklagde's getuigenis, de door hem geconstateerde wortelvliesontsteking geen complicatie vertoonde en dus geen enkele reden kon opleveren voor het spreken over inmenging van het Medisch Tuchtcollege;

dat beklagde door zijn handelwijze zonder grond bij patiënte

den indruk heeft gevestigd, dat klager bij zijn behandeling in ernstige mate zou zijn tekort geschoten;

dat hij redelijkerwijs kon verwachten, dat patiënte zijn oordeel niet tegenover haar omgeving zou verzwijgen, hetgeen aan den goeden naam van klager als tandarts zeker afbreuk zou kunnen doen;

Overwegende, dat beklagde heeft gehandeld in strijd met de beroepswaardigheid;

Rechtdoende:

Verklaart de klacht gegrond.

Veroordeelt beklagde A. tot de straf van een schriftelijke berisping, vervat in vorenstaande overwegingen.

Bepaalt, dat afschrift van deze uitspraak zal worden gezonden aan beklagde, klager en de Afdeulingsraden van de Afdeelingen D. en E.

Aldus gewezen den 18en Mei 1934 door het College, bepaald in artikel 24 laatste alinea van de Statuten.
